

Розділ 1

ВУДСТОК: СТАРА ХИЖКА

1

Ми приземлилися неоковирною й недоладною купою: вампір та відьма. Метью лежав піді мною, незграбно і химерно вивернувши свої кінцівки. Велику книгу затиснуло між нами, а від сильного удару під час приземлення маленька срібляста статуетка вислизнула з моєї руки й покотилася долівкою.

«А чи потрапили ми туди, куди збиралися?» Я міцно стулила повіки, побоюючись, що коли розплющу їх, то побачу нас у тому ж Сариному сіннику в Нью-Йорку двадцять першого сторіччя, а не в Оксфордширі сторіччя шістнадцятого. Проте незвичні запахи довкола підказали, що я перебуваю не у своєму часі й не на своєму місці. Був серед цих запахів солодково-трав'янистий упереміш із ароматом воску, що нагадав мені про літо. Відчувався також слабкий запах деревного диму, і чулося потріскування багаття.

«Діано, розплющ очі й поглянь сама, де ти є». Я відчула легенький, мов перо, дотик до губів і почула тихий сміх. У мої очі зазирнули очі кольору буремного моря, і дивилися ті очі з обличчя такого блідого, що то могло бути лише обличчя вампіра. Руки Метью перемістилися з моєї шиї до плечей.

— Ти в нормі?

Після далекої мандрівки в минуле Метью моє тіло почувалося так, наче його міг розвіяти легенький подув вітерцю. Після наших коротких подорожей у часі в будинку моєї тітки я нічого подібного не відчувала.

— Зі мною все гаразд. А ти як? — спитала я, зосередивши всю свою увагу на Метью і не наважуючись озирнутися довкола.

— Відчуваю велике полегшення, бо повернувся додому.

Із легеньким стуком Метью опустив голову на дерев'яні дошки долівки і видобув нову порцію пахошів з очерету та лаванди, розкиданих на підлозі. Навіть Стара Хижка зразка 1590 року була для нього своєю.

Мої очі поступово призвичаїлися до тьмяного освітлення, і в кімнаті я розгледіла солідних розмірів ліжко, невеличкий стіл, вузькі лави та одне-єдине крісло. Крізь різьблені палі, на яких тримався балдахін, я побачила двері, що вели до сусідньої кімнати. Із них проникало світло і, падаючи на покривало та долівку, утворювало нечіткий золотистий прямокутник. Стіни кімнати мали ті самі панелі з лянних плахт, які запам'яталися мені з тих кількох разів, коли я була в сучасній домівці Метью в нинішньому Вудстоці. Закинувши голову, я побачила стелю: з товстим шаром штукатурки, розділену на квадрати, а в кожній заглибині — ефектна біло-червона троянда Тюдорів.

— Ці троянди були обов'язковим елементом у часи, коли споруджувався цей будинок, — сухо прокоментував Метью. — Терпіти їх не можу. За першої ж нагоди зафарбуємо їх білим.

Раптом війнув протяг, і золотисто-блакитне полум'я свічок канделябра освітило на мить куточок із квітчастими гобеленами та темними блискучими стібками, що окреслювали листяно-фруктовий візерунок на блідій прошитій ковдрі. Сучасним тканинам було далеко до такої розкоші.

Я посміхнулася, відчувши раптовий приплив гордошів і хвилювання.

— Мені це вдалося. Я нічого не переплутала і не закинула нас деінде, скажімо, до Монтічелло чи...

— Так, — відповів мені з посмішкою Метью. — Ти чудово впоралася із завданням. Ласкаво просимо до Англії часів Єлизавети.

Уперше в житті я відчула цілковитий захват від того факту, що я — відьма. Будучи істориком, я вивчала минуле. А будучи відьмою, отримала змогу в те минуле навідуватися. Ми прибули у 1590 рік, щоб навчити мене втраченому мистецтву відьомської магії, однак у цій добі я могла навчитися й багатьом іншим речам. Я нахилила голову для тріумфального поцілунку, проте звук дверей, що відчинялися, зупинив мене.

Метью притис палець до моїх губ. Він ледь повернув голову й роздув ніздрі. Але швидко розслабився, відразу ж здогадавшись, хто був у сусідній кімнаті, звідки чулося легке шарудіння. Одним махом Метью підняв мене та книгу і, взявши за руку, повів до дверей.

У сусідній кімнаті біля столу, засипаного кореспонденцією, стояв якийсь чоловік зі скуйовдженим брунатним волоссям. Він був середній на зріст, стрункий і вдягнений у дорожню одіж, явно пошиту на замовлення. Він мугикав якусь невідому мені мелодію, що час від часу перебивалася словами, які не можна було розібрати, бо звучали вони надто тихо.

Перш ніж уста Метью вигнулися у приязну посмішку, на його обличчі відобразився величезний подив.

— Куди ж ти заподівся, мій любий Метью? — мовив чоловік, підносячи до світла аркуш паперу.

Очі Метью враз звузилися, і приязнь на обличчі змінилася невдоволенням.

— Щось шукаєш, Кіте? — спитав Метью.

Зачувши його, молодик кинув аркуша на стіл, рвучко крутнувся, і його обличчя осяяла радісна посмішка.

— Мет! А П'єр сказав, ніби ти в Честері й повернешся нескоро. Але я знав, що ти не пропустиш нашого щорічного зібрання.

Усі сказані слова були знайомі, але немов загорнуті в якусь дивовижну модуляцію, яка змусила мене зосередитися, щоб зрозуміти сенс сказаного. Англійська мова Єлизаветинської доби виявилася не такою вже й несхожою на сучасну англійську, як мене вчили, але й не такою вже зрозумілою, на що я, обізнана з п'єсами Шекспіра, сподівалася.

— Чому без бороди? Ти що, хворів? — Помітивши мене, Марлоу блиснув очима, і я відчула, як від його погляду наче йде якась незборима міць, що непомильно визначала його як демона.

Я придушила в собі бажання кинутися до одного з найвидатніших драматургів Англії, щоб потиснути йому руку, а потім запитати питаннями. Небагато з того, що я знала про цю людину, враз вилетіло з моєї голови. Чи ставилася яка-небудь з його п'єс у 1590 році? Скільки років було йому? Ясна річ, він молодший за

мене та Метью. Навіть на тридцять не виглядав. Я приязно посміхнулася до нього.

— І де ж примудрився відкопати оте? — спитав Марлоу голосом, сповненим огиди. Я зиркнула через плече, сподіваючись побачити якийсь неоковирний мистецький витвір. Але за мною не було нічого, крім порожнечі.

Виявляється, він мав на увазі мене. Моя посмішка перетворилася на криву гримасу.

— Полегше, Кіте, — насупився Метью.

Марлоу знизав плечима, відкидаючи докір.

— Та мені байдуже. Можеш побавитися нею, перш ніж прибуде решта, якщо вже тобі так приспичило. Ясна річ, тут деякий час мешкав Джордж, наминаючи твої харчі та читаючи твої книжки. Він і досі не має ані покровителя, ані гроша за душею.

— Я завжди радо ділюся з Джорджем усім, що маю, Кіте. — Не зводячи очей з молодика, Метью підніс наші переплетені пальці до свого рота й сказав із непроникним виразом обличчя.

— Знайомся, Діано, це — мій любий друг Крістофер Марлоу.

Той спосіб, у який Метью мене представив, змусив Марлоу стати уважнішим. Його пильний погляд поволі переповз від пальців на ногах до маківки голови. Молодик ледь приховував свою огиду до мене, але приховати свої ревності йому вдавалося краще. Мої підозри підтвердилися: Марлоу і справді був закоханий у мого чоловіка. Ці підозри виникли ще тоді, коли я провела пальцями по напису, який зробив Крістофер Марлоу на примірникові «Доктора Фауста», що належав Метью.

— А я й гадки не мав, що у Вудстоці є бордель, який спеціалізується на височенних жінках. Більшість твоїх повій були тендітними та апетитними, а ця — викапана амазонка.

Кіт пирхнув і поглянув через плече на паперові замети, що вкривали поверхню столу.

— Згідно з останніми плітками, тебе потягнула на північ не пристрасть, а викликали бізнесові справи. Як же ти примудрився викроїти час на те, щоб здибати таку кралю?

— Дивовижно, Кіте, як легко і швидко ти здатен проциндрити приязнь, — пробурчав Метью, і в його голосі прозвучала по-

переджувальна нотка. Марлоу, начебто зосередившись на кореспонденції, цієї нотки не помітив і криво посміхнувся.

— Діана — це її справжнє ім'я чи прізвисько, вигадане для того, щоб збільшити привабливість цієї дівчиці в очах потенційних клієнтів? Сподіваюся, пишні груди, лук та стріли — все при ній, як і личить богині, — мовив Марлоу, беручи зі столу аркуш паперу. — Пам'ятаєш оту Бесс із Блекфраєрса, яка наполягала, щоб ми звали її Афродітою, бо інакше не погоджувалася дозволити нам...

— Діана — моя дружина, — урвав його Метью і, полишивши мене, швидко опинився біля Марлоу. Тепер його рука вже стискала не мої пальці, а комір драматурга.

— Не може бути! — отетеріло мовив Марлоу.

— Може. І це означає, що вона в цьому домі господиня, носить моє прізвище і знаходиться під моїм захистом. Зважаючи на все це — і, звісно, на нашу багаторічну дружбу — ані слова критики чи пліток, спрямованих проти її чесного імені, не мусить в майбутньому виходити з твоїх вуст.

Я поворушила пальцями, щоб поновити їхню чутливість. Метью, розгнівавшись, стиснув їх так міцно, що втис обручку на третьому пальці моєї лівої руки глибоко в плоть, залишивши в ній глибокий червоний слід. Хоча діамант в центрі обручки й не був огранений, він все одно ловив тепло вогню в каміні. Цей перстень був несподіваним подарунком від Ізабо, матері Метью. Кілька годин тому — кілька сторіч тому? — Метью повторив слова стародавньої шлюбної церемонії і надягнув цей перстень мені на палець.

Почулось торохтіння посуду, і в кімнаті з'явилися двоє вампірів. Один був худорлявий з експресивним обвітреним обличчям кольору лісового горіха, чорним волоссям та чорними очима. У руках він тримав велику пласку пляшку з вином та келих із ніжкою у формі дельфіна. Другим вампіром виявилася кістлява жінка, що несла тарілку з хлібом та сиром.

— Ласкаво просимо додому, мілорде, — сказав чоловік, явно збентежений. Дивно, але через французький акцент мені було легше зрозуміти його. — Посланець сказав нам у четвер, що...